

Řím ustavuje vidění – číslo tři

Spojené státy a prorocké vidění: výzva k hlubokému biblickému studiu a porozumění

Jeff Pippenger

2024-07-14

V předchozích dvou článcích, které se zabývaly soukromým výkladem tvrdícím, že Spojené státy byly předobrazeny „loupežníky z tvého lidu“, kteří „ustanovují vidění“ v Danielovi, kapitole jedenácté, verši čtrnáctém, jsme citovali výrok z pera Ellen Whiteové, který zněl: „Členové církve budou jednotlivě zkoušeni a prověřováni.“ Tento proces prověřování, zkoušení a prosévání, který je v Malachiášovi, kapitole třetí, představen jako Posel smlouvy očišťující stříbro a zlato, nyní probíhá. V Malachiášovi, kapitole třetí, je označen jako přechištění.

I used the tool in a previous step by mistake. Here is the translated text only: A usedne jako tavič a čistič stříbra; a pročistí syny Léviho a přechistí je jako zlato a stříbro, aby mohli přinášet Hospodinu obět' ve spravedlnosti. Tehdy bude obět' Judy a Jeruzaléma Hospodinu milá jako za dnů dávných a jako v letech dřívějších. Malachiáš 3,3.4.

Ti, kdo se drží názoru, že Spojené státy jsou symbolem, který potvrzuje vidění, nebyli schopni nebo ochotni porozumět tomu, že poselství, jež bylo odpečetěno v červenci 2023, je tím, co očišťuje kandidáty, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. V synagoze v Kafarnaum bylo předobrazeno konečné očištění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Ježíš jim otevřeně řekl: ‚Jsou někteří z vás, kteří nevěří;‘ a dodal: ‚Proto jsem vám řekl, že nikdo nemůže přijít ke mně, není-li mu to dáno od mého Otce.‘ Chtěl, aby pochopili, že nejsou-li k Němu přitahováni, je to proto, že jejich srdce nejsou otevřena Duchu svatému. ‚Přirozený člověk pak nepřijímá věci Ducha Božího; neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, poněvadž se mají duchovně posuzovat.‘ 1 Corinthians 2:14. Jedině vírou duše spatřuje slávu Ježíšovu. Tato sláva zůstává skryta, dokud se skrze Ducha svatého v duši nezažehne víra.“

„Veřejným pokáráním jejich nevěry byli tito učedníci od Ježíše ještě více odcizeni. Byli velice pobouřeni, a v přání ranit Spasitele a uspokojit zlobu farizeů se k Němu obrátili zády a opustili Ho s pohrdáním. Učinili svou volbu — přijali formu bez ducha, slupku bez jádra. Svě rozhodnutí již nikdy později neodvolali; neboť již více s Ježíšem nechodili.

„Jeho věječka je v Jeho ruce a On dokonale pročistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do sýpky.“ Matouš 3,12. To byla jedna z dob přechištění. Slovy pravdy se oddělovaly plevy od pšenice. Protože byli příliš marniví a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, příliš milující svět, než aby přijali život pokory, mnozí se od Ježíše odvrátili. Mnozí činí totéž i dnes. Duše jsou dnes zkoušeny, jako byli zkoušeni učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když je pravda přivedena k srdci, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s vůlí Boží. Vidí potřebu úplné změny v sobě samých; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou jejich hříchy odhaleny. Odcházejí uraženi, právě tak jako učedníci opustili Ježíše a reptali:

„To je tvrdá řeč; kdo ji může poslouchat?“ Touha věků, 392.

„Slovy pravdy“ bylo znázorněno zlato a stříbro v Malachiášově obrazu závěrečného očištění chrámu sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Aj, posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení: aj, přijde, praví Hospodin zástupů. Ale kdo obstojí v den jeho příchodu? a kdo se udrží, až se ukáže? neboť je jako oheň taviče a jako mýdlo bělič. Malachiáš 3,1.2.

Všichni proroci, včetně Malachiáše, určují poslední dny. V prvním z těchto článků jsme citovali The 1888 Materials, stranu 403, kde jsme informováni: „Ten, kdo spočívá spokojen se svým nynějším nedokonalým poznáním Písma a má je za dostatečné ke své spáse, spočívá ve smrtelném klamu. Je mnoho těch, kdo nejsou dokonale vybaveni biblickými důkazy, aby byli schopni rozeznat blud a odsoudit každou tradici a pověru, jež byly podstrčeny jako pravda.“ Ti, kdo jsou v téže pasáži označeni, „nejsou pilnými studenty Bible“, kteří „nestudovali se záměrem“ ony „pasáže Písma“, v nichž existují „rozdíly v názorech“. Ti, k nimž je promlouváno, „nečtou Bibli [proto], aby si přivlastnili morek a tuk pro své vlastní duše. Necítí, že je to hlas Boží, který k nim mluví. Jestliže však chceme porozumět cestě spasení, chceme-li spatřit paprsky Slunce spravedlnosti“, musí „studovat Písmo se záměrem“.

První článek poukázal na to, že jedním z prvků jejich mylného prorockého modelu je pasáž z knihy The Great Controversy, v níž stojí: „Romanismus ve Starém světě a odpadlický protestantismus v Novém budou podobným způsobem jednat vůči těm, kdo zachovávají všechna božská přikázání.“ The Great Controversy, 615. Jejich soukromý výklad tvrdí, že tato věta označuje „romanismus“ za minulou historii a „odpadlický protestantismus“ za moderní svět. Po gramatických důkazech, že aplikace, kterou na tuto větu uplatňují, byla překroucena z jejího správného významu, nepředložili žádné veřejné odvolání tohoto falešného výkladu. Ve skutečnosti použili právě tuto pasáž k propagaci svého příštího setkání na Zoomu. Přesto jsme upozorněni, že „máme na všechny naléhat, aby si uvědomili nezbytnost pilně zkoumat božskou pravdu, aby věděli, že skutečně vědí, co je pravda.“ Nebyla učiněna žádná snaha odvolat toto nepravdivé tvrzení, což se jeví jako důkaz, že ti, kdo tento falešný výklad prosazují, „pilně nezkoumají“, aby „věděli, co je pravda“.

Od samého počátku této polemiky jsme k ní přistupovali tak, jako by šlo o něco více než pouze o spor mezi pravdou a bludem ohledně toho, koho představují „násilníci z tvého lidu“, a na tomto stanovisku stále setrvávám. Články o knize Daniel dospěly ve svém dvoustém čísle k bodu, kdy byl význam veršů třináct až patnáct jedenácté kapitoly Danielovy knihy přesvědčivě vyložen. Tyto verše představují dějiny od roku 1989 až po brzy přicházející nedělní zákon, který se nachází ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Danielovy knihy.

Tějiny jsme ztotožňovali s oněmi skrytými dějinami čtyřicátého verše. Rovněž jsme určili, že když sestra Whiteová uvádí, že „kniha, která byla zapečetěna, není Zjevení, nýbrž ta část prorocství Danielova, která se vztahuje k posledním dnům“, pak skryté dějiny Daniela 11,40 jsou „tou částí prorocství Danielova“. Verše třináct až patnáct představují prorockou pravdu, která je v posledních dnech odpečetěna. Tyto tři verše jsou proto v knize Zjevení, která je odpečetěna těsně před

skončením doby milosti, rovněž představeny jako „Zjevení Ježíše Krista“ i jako „Sedm hromů“. Když sestra Whiteová odkazuje na onu „část knihy Danielovy“, oddíl, v němž se tento výrok nachází, uvádí:

„Ať se nikdo nedomnívá, že protože nedokáže vysvětlit význam každého symbolu ve Zjevení, je pro něj zbytečné zkoumat tuto knihu ve snaze poznat význam pravdy, kterou obsahuje. Ten, který tato tajemství zjevil Janovi, dá pilnému hledači pravdy předchůť nebeských věcí. Těm, jejichž srdce jsou otevřena přijetí pravdy, bude dáno porozumět jejímu učení a bude jim uděleno požehnání zaslíbené těm, kteří „slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno“.“

„Ve Zjevení se setkávají a vrcholí všechny knihy Bible. Zde je doplněk knihy Daniel. Jedna je proroctvím; druhá zjevením. Kniha, která byla zapečetěna, není Zjevení, nýbrž ta část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům. Anděl přikázal: „Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času konce.“ Daniel 12,4.“ Skutky apoštolů, 584, 585.

Slovo „doplněk“ znamená přivést k dokonalosti. Ta část knihy Daniel, která se vztahuje k posledním dnům a je odpečetěna v čase konce, je přivedena k dokonalosti, když je spojena, „řádek za řádkem“, se „Zjevením Ježíše Krista“ a „Sedmi hromy“. Tato tři znázornění jsou poselstvím, které je odpečetěno, a proto představuje „slova pravdy“, jichž se užívá k tomu, aby bylo „očištěno“ sto čtyřicet čtyři tisíc při závěrečném očistění chrámu podle Malachiáše, jak je znázorněno ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniela. Verš uprostřed je veršem, v němž je znázorněn nynější spor, a jako takový představuje totožný spor, s nímž se ve svých prorockých dějinách střetli milerité.

Tvrdit, že „lupiči tvého lidu“ ve čtrnáctém verši jsou Spojené státy, je naprosto rovnoběžné s tím, jak protestanti v dějinách milleritů tvrdili, že lupiči představují Antiocha Epifana. Spor pročistí strusku od zlata a stříbra, avšak důležitější skutečností je, že bylo dopouštěno, aby tento spor vedl ty, které představují lévitě ve třetí kapitole Malachiáše, k hlubšímu studiu Božího prorockého slova než kdykoli předtím. „Muž se smetákem na špinu“ z vidění Williama Millera nyní vymetá padělané mince a drahokamy z místnosti, ještě před svým dílem znovusestavení pravých drahokamů do dokonalého pořádku, který září desetkrát jasněji než slunce.

Bylo dopuštěno, aby se spor odehrál, aby vykonal právě toto dílo, neboť nám bylo řečeno, že „Bůh probudí svůj lid; jestliže jiné prostředky selžou, vejdou mezi ně hereze, které je provějí a oddělí plevy od pšenice. Pán vyzývá všechny, kdo věří Jeho slovu, aby se probudili ze spánku. Přišlo vzácné světlo, příhodné pro tento čas. Je to biblická pravda, ukazující nebezpečí, jež jsou přímo před námi. Toto světlo by nás mělo vést k pilnému studiu Písma a k nejkritičtějšímu zkoumání stanovisek, která zastáváme. Bůh chce, aby všechny stránky a všechna stanoviska pravdy byly důkladně a vytrvale zkoumány, s modlitbou a půstem. Věřící nemají spočívat v domněnkách a nejasně vymezených představách o tom, co tvoří pravdu.“

„Bludy“, které dopouští a používá k probuzení svých spících svatých, jsou „staré spory“.

„V dějinách i v proroctví Boží slovo zobrazuje dlouhotrvající zápas mezi pravdou a bludem. Tento zápas dosud pokračuje. To, co již bylo, se bude opakovat. Staré spory budou znovu

oživeny a neustále budou vznikat nové teorie. Avšak Boží lid, který svou vírou a naplněním prorocství sehrál úlohu při hlásání poselství prvního, druhého a třetího anděla, ví, kde stojí. Má zkušenost drahocennější než ryzí zlato. Má stát pevně jako skála a držet počátek své důvěry neochvějně až do konce.“ Selected Messages, kniha 2, 109.

Spor o „násilnících z tvého lidu“ je starý spor z milleritských dějin, který je „počátkem jejich důvěry“, již je jim řečeno zachovat „pevnou až do konce“. „Počátek“ „důvěry“ sto čtyřiceti čtyř tisíc tvoří základní pravdy, které jsou znázorněny na průkopnických tabulích z let 1843 a 1850.

„Nepřítel se snaží odvrátit mysl našich bratří a sester od díla přípravy lidu, aby obstál v těchto posledních dnech. Jeho sofistiky jsou zaměřeny k tomu, aby odvedly mysl od nebezpečí a povinností této hodiny. Za nic nepokládají světlo, které Kristus přišel z nebe dát Janovi pro svůj lid. Učí, že výjevy bezprostředně před námi nejsou natolik důležité, aby jim byla věnována zvláštní pozornost. Zbavují účinnosti pravdu nebeského původu a olupují Boží lid o jeho minulou zkušenost, dávajíce mu místo ní falešnou vědu.

„Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte, ptejte se na staré stezky, kde je dobrá cesta, a chodte po ní.“

„Ať se nikdo nesnaží vytrhnout základy naší víry — základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a zjevením. Na těchto základech stavíme již po posledních padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu a že mohou položit pevnější základ než ten, který již byl položen. To je však veliký klam. Jiný základ nemůže nikdo položit než ten, který již byl položen.“

„V minulosti se mnozí pustili do budování nové víry, do ustanovování nových zásad. Jak dlouho však jejich stavba obstála? — Brzy padla, neboť nebyla založena na Skále.

„Nemuseli snad první učedníci čelit výrokům lidí? Nemuseli naslouchat falešným teoriím a potom, když učinili vše, pevně obstát se slovy: „Jiný základ nemůže nikdo položit než ten, který je již položen?“

„Máme tedy pevně zachovat počátek své důvěry až do konce. Bůh a Kristus poslali tomuto lidu slova moci, aby jej bod po bodu vyvedli ze světa do jasného světla přítomné pravdy. S rty dotčenými svatým ohněm zvěštovali Boží služebníci toto poselství. Božský výrok zpečetil svou pečeti pravost hláсанé pravdy.“ Review and Herald, 3. března 1904.

Jeremjášovy „staré stezky“ jsou „základy, které byly položeny na počátku našeho díla“. Tyto pravdy byly založeny „na Skále“ a v dějinách milleritského hnutí byly těmito základními pravdami poselství „přítomné pravdy“, které bylo hlášáno v letech 1842, 1843 a 1844.

„Kéž vám Bůh pomůže přijmout slova, která jsem promluvil. Ať ti, kteří stojí jako Boží strážníci na hradbách Siónu, jsou muži, kteří dovedou rozpoznat nebezpečí dříve než lid,—muži, kteří dovedou rozlišovat mezi pravdou a bludem, spravedlností a nepravostí.

„Zaznělo varování: Nesmí být dovoleno, aby přišlo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž stavíme od té doby, kdy přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem, věrná světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu

sejmout své nohy z plošiny, na niž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v vroucí modlitbě a hledali světlo. Myslíte, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vedlo mne od té doby, co mi bylo dáno. Bratři a sestry, Bůh žije, kraluje a dnes působí. Jeho ruka je na kole a ve své prozřetelnosti otáčí kolem v souladu se svou vlastní vůlí. Ať se lidé nepřipoutávají k dokumentům a neříkají, co budou dělat a co dělat nebudou. Ať se připoutají k Pánu Bohu nebes. Pak světlo nebe zazáří do chrámu duše a my užíme Boží spasení.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Poselství, které bylo hlášáno „v letech 1842, 1843 a 1844“, je poselství znázorněné na průkopnické tabuli z roku 1843. V květnu roku 1842 byly vytištěny tři sta tabulí z roku 1843. Ellen Whiteová i všichni průkopníci dosvědčovali, že tato tabule byla naplněním příkazu z druhé kapitoly knihy Abakuk, aby bylo vidění zapsáno a zřetelně vyloženo na tabulích. V téže dějinné době bylo tři sta mileritských kazatelů a historikové Církve adventistů sedmého dne dosvědčují skutečnost, že všichni používali tabuli z roku 1843.

Co by člověka vedlo k tomu, aby tvrdil, že průkopnická identifikace Říma jako lupičů tvého lidu, jak je znázorněna na chartě, je mylná? Co by někoho vedlo k tomu, aby takové tvrzení přijal? A přece, co vede nás, kteří prohlašujeme, že přijímáme průkopnické porozumění, podle něhož je Řím symbolizován výrazem „lupiči tvého lidu“, a přitom ve skutečnosti nejsme schopni toto porozumění sami obhájit?

V prvním článku jsme citovali následující pasáž:

„Ať je rozumový pokrok člověka jakýkoli, ani na okamžik se nedomnívejme, že není zapotřebí důkladného a nepřetržitého zkoumání Písma, abychom přijímali větší světlo. Jako lid jsme jednotlivě povoláni být studenty prorocství. Musíme bdít s opravdovostí, abychom rozeznali každý paprsek světla, který nám Bůh předloží.“ Testimonies, svazek 5, 708.

Tvrdím, že „světlo, které nám Bůh“ nyní předkládá, spočívá v tom, že jsme se dosud plně neprobudili ke své odpovědnosti osobně porozumět prvním patnácti veršům Daniela jedenácté kapitoly a že jsme nepochopili, že verše třináct až patnáct téže kapitoly představují pravdy, které vykonávají konečné očištění a zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Kdyby v samotném tomto dějinném úseku nebyly zaváděny žádné hereze, poskytovalo by to důkaz, že jsme plně bdělí. Tato polemika však dokazuje opak.

Skutečnost, že mezi Božím lidem nepanuje žádný spor ani rozruch, nemá být pokládána za přesvědčivý důkaz toho, že se pevně drží zdravého učení. Je důvod obávat se, že nedokáží jasně rozlišovat mezi pravdou a bludem. Když zkoumání Písma nevyvolává žádné nové otázky, když nevzniká žádný rozdíl v názorech, který by lidi přivedl k tomu, aby sami zkoumali Bibli a ujistili se, že mají pravdu, tehdy bude mnohých i nyní, jako ve starověku, kdo se budou držet tradice a uctívat nevědíce co....

„Bůh probudí svůj lid; selžou-li jiné prostředky, vniknou mezi ně bludy, které je proselektují a oddělí plevy od pšenice. Pán vyzývá všechny, kdo věří Jeho slovu, aby procitli ze spánku. Přišlo vzácné světlo, příhodné pro tento čas. Je to biblická pravda, ukazující nebezpečí, která jsou přímo před námi. Toto světlo by nás mělo vést k pilnému studiu Písma a k co

nejkritičtějšímu přezkoumání stanovisek, která zastáváme. Bůh chce, aby všechny stránky a stanoviska pravdy byly důkladně a vytrvale zkoumány, s modlitbou a postem. Věřící nemají spočívat v domněnkách a neurčitých představách o tom, co tvoří pravdu. Jejich víra musí být pevně založena na Božím slově, aby až přijde doba zkoušky a oni budou předvedeni před rady, aby odpovídali za svou víru, byli schopni vydat počet z naděje, která je v nich, s tichostí a bázní.

„Burcujte, burcujte, burcujte. Témata, která předkládáme světu, musí být pro nás živou skutečností. Je důležité, abychom při obhajobě nauk, které považujeme za základní články víry, nikdy nedovolili sami sobě používat argumenty, jež nejsou zcela správné.“ Testimonies, svazek 5, 708.

Jak budeme v této úvaze o lupičích Božího lidu pokračovat, ukážeme, že spor o čtrnáctý verš jedenácté kapitoly Daniela mezi protestanty a millerity je totožný se sporem mezi novým a soukromým výkladem, podle něhož vidění ustavují Spojené státy, a nikoli Řím. Stanovisko, že Velký spor věků užívá výrazu „starý svět“ k označení minulých dějin, je „domněnkou a nejasně vymezenou představou“ a je ilustrací „argumentu, který není zcela správný.“

Ti, kteří tuto pasáž použili k podpoře své domněnky, že se millerité mylili, když ztotožnili Řím s lupiči tvého lidu, by měli splnit svou křesťanskou povinnost a své tvrzení veřejně odvolat, neboť je gramaticky i historicky neudržitelné. A vy, kteří v tomto sporu stojíte stranou, nesete odpovědnost správně rozdělovat slovo pravdy, neboť jste byli povoláni být jednotlivci, kteří jsou studenty prorocství, nikoli následovníky lidské myšlenky.

Lidé překrucují Písma ke své vlastní záhubě.

A považujte shovívavost našeho Pána za spásu; jak vám také náš milovaný bratr Pavel podle moudrosti, která mu byla dána, napsal; jako i ve všech svých epištolách, mluvě v nich o těchto věcech; v nichž jsou některé věci nesnadné k pochopení, které neučení a neutvrzení překrucují, jako i ostatní Písma, ke své vlastní záhubě. Vy tedy, milovaní, poněvadž to víte předem, mějte se na pozoru, abyste i vy, svedeni bludem bezbožných, neodpadli od své vlastní pevnosti. Ale rostěte v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní i na věky. Amen. 2 Petr 3:15–18.

Petr uvádí, že právě „neučení a nepevnost“ „překrucují“ Písma „ke své vlastní záhubě“. V souladu s touto skutečností nám sestra Whiteová opakovaně připomíná, abychom studovali sami pro sebe. Neplníme-li svou odpovědnost být studenty prorocství, rozhodujeme o své vlastní záhubě.

Jsou to lupiči z tvého lidu, kdo uskutečňují vidění, a Šalomoun uvádí, že kde není vidění, lid hyne.

Kde není vidění, lid se kazí; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Jednou z definic slova „zahynout“ je být obnažen. Kde existuje nesprávné porozumění vidění, je založeno na skutečnosti, že symbol, který toto vidění ustanovuje, není pochopen, anebo je pochopen nesprávně. Být mezi těmi, kdo hynou v Šalomounově napomenutí, znamená přivodit si nahotu představovanou Laodicejskými, kteří jsou vyvrženi z úst Pána při brzy přicházejícím nedělním zákoně. Proč bychom přijímali myšlenku, která zkresluje jasný význam poznámek sestry

Whiteové o starém a novém světě a která odmítá milleritské určení, že je to Řím, kdo ustanovuje vidění, což bylo přímo znázorněno na grafu z roku 1843, který představuje základní pravdy adventismu a který je Kristem, Skálou věků, jenž je představován veškerým posvátným znázorněním základů?

„Avšak každá stavba zbudovaná na jiném základě než na Božím slově padne. Kdo, podobně jako Židé v Kristových dnech, staví na základě lidských představ a názorů, forem a obřadů lidského ustanovení, anebo na jakýchkoli skutcích, které může konat nezávisle na Kristově milosti, ten buduje stavbu svého charakteru na pohyblivém písku. Prudké bouře pokušení smetou písčité základy a zanechají jeho dům jako trosku na březích času.“

„Protož takto praví Panovník Hospodin, ... I soud položím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a kroupy smetou útočiště lži a vody zaplaví skrýši.“ Izajáš 28,16.17.

„Avšak dnes se milosrdenství přimlouvá za hříšníka. „Jakože jsem živ, praví Panovník Hospodin, nemám zalíbení ve smrti bezbožného, nýbrž aby se bezbožný odvrátil od své cesty a žil; obraťte se, obraťte se od svých zlých cest; proč byste měli zemřít?“ Ezechiel 33,11. Hlas, který dnes promlouvá k nekajícím, je hlasem Toho, který v úzkosti srdce zvolal, když hleděl na město své lásky: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje pod svá křídla své kuřátka, ale nechtěli jste! Hle, váš dům se vám ponechává pustý.“ Lukáš 13,34.35, R.V. V Jeruzalémě Ježíš spatřoval symbol světa, který zavrhl a pohrdal Jeho milostí. Plakal nad tebou, ó zatvrzelé srdce! Ještě tehdy, když Ježíšovy slzy kanuly na hoře, mohl Jeruzalém činit pokání a uniknout svému údělu. Po krátký čas Dar nebe ještě očekával, že bude přijat. Tak i tobě, ó srdce, Kristus dosud promlouvá přízvuky lásky: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ „Nyní je čas příhodný, hle, nyní je den spasení.“ Zjevení 3,20; 2 Korintským 6,2.“

„Vy, kdo skládáte svou naději v sebe, stavíte na písku. Avšak ještě není pozdě uniknout hrozící zkáze. Dříve než propukne bouře, utečte k pevnému základu. „Takto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Sijónu za základ kámen, kámen osvědčený, drahocenný úhelný kámen, pevně založený; kdo věří, nebude spěchat.“ „Obraťte se ke mně a dojdete spásy, všechny končiny země; neboť já jsem Bůh a žádný jiný není.“ „Neboj se, neboť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, neboť já jsem tvůj Bůh. Posílím tě, ano, pomohu ti, ano, podepřu tě pravicí své spravedlnosti.“ „Nebudete zahanbeni ani zmateni na věky věků.“ Izajáš 28,16, R.V.; 45,22; 41,10; 45,17.“ Myšlenky z Hory blahoslavenství, 150–152.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.